

STORMIE OMARTIANOVÁ

SÍLA RODIČOVSKÉ MODLITBY

KAPITOLA PRVNÍ

STÁT SE MODLÍCÍM SE RODIČEM

Je to nejlepší, ale zároveň i nejtěžší zaměstnání. Může vám přinést tu největší radost. Může však také způsobit tu největší bolest. Neexistuje nic tak naplňujícího a radostného, ale ani tak namáhavého a vyčerpávajícího. Žádná oblast vašeho života vám nedá větší pocit, že jste úspěšní, když jde všechno hladce. V žádné jiné oblasti vašeho života se nebudete cítit jako větší smolař, když se nedaří.

RODIČOVSTVÍ! – Slovo samotné může vyvolat rozporuplné pocity. Snažíme se vychovávat své děti, jak nejlépe umíme. A pak když už si myslíme, že máme rodičovství pod kontrolou, najednou zjistíme, že s každým novým vývojovým obdobím, které přináší další řadu problémů, se opět nacházíme v neprozkoumaném teritoriu. Někdy skrze ně proplujeme snadno. Někdy narazíme na vichřici nebo přílivové vlny. Někdy se cítíme tak unavení, že bychom to nejraději vzdali – ať si nás bouře odnese, kam chce. Ale já mám pro vás dobrou zprávu. Nemusíme se nechat zmítat těmito náhlými změnami. Životy našich dětí nemusí být nikdy ponechány náhodě.

Nemusíme nervózně přecházet sem a tam, okusovat si přitom nehty nebo zatínat zuby do rtů a děsit se dvouletých rošťáků či dospívajících tyranů. Nemusíme

žít ve strachu z toho, co s sebou každé další vývojové období přinese nebo jaké nebezpečí se skrývá za každým rohem. Nemusíme být ani dokonalí rodiče. Můžeme právě teď, v tomto okamžiku, v tuto danou minutu začít pozitivně měnit budoucnost našich dětí. Nikdy není příliš brzy ani příliš pozdě. Nezáleží na tom, zda je dítě tři dny staré a dokonalé, nebo je mu třicet a kvůli problémům s alkoholem se již potřetí rozvádí. V každém období svého života naše děti potřebují naše modlitby a budou z nich mít velký užitek. Nejde o to, abychom se to všechno pokusili zvládnout najednou sami, ale abychom se obrátili k nejzkušenějšímu rodiči všech dob – k našemu nebeskému Otci – a prosili ho o pomoc. A potom musíme krok za krokem zahrnout do modlitby každý detail života našeho dítěte. Je v tom velká síla, daleko větší, než si většina lidí dovede představit. Napříště nikdy nepodceňujte sílu rodičovské modlitby!

Mně se nedostalo zrovna nejlepšího příkladu od rodičů. Vychovávala mě matka, která byla psychicky nemocná a týrala mě. O tomto týrání a svém zázračném uzdravení z jeho následků jsem psala ve své knize „Stormie“ (*Harvest House Publishers*). Kromě jiného jsem v ní líčila, jak jsem si po narození prvního dítěte, našeho syna Christophera, uvědomila, že mám v sobě potenciál stát se také týrajícím rodičem. Objevila jsem, že bez Boha jsme odsouzeni opakovat chyby z naší minulosti a napodobovat, co jsme sami odpozorovali. Ve chvíli slabosti se vám v mysli mihne scéna z dětství a začne se odehrávat na jevišti vašeho života ještě dřív, než byste si mohli uvědomit, co se vlastně děje. Může to přijít tak rychle, že se necítíte dost silní, abyste to ovládli, a začnete svým dětem říkat a provádět

hrozné věci. To je provázeno pocitem viny, který se ve vás neodvratně zakoření a zpravidla vzroste natolik, až vás to ochromí. Jsem vděčná, že jsem měla dobré vedení a pomoc, díky čemuž jsem tento problém dokázala překonat dřív, než jsem mohla svému dítěti jakkoli ublížit. Mnoho lidí takové štěstí bohužel nemá.

Jelikož jsem si bolestně uvědomovala, že jsem neměla žádný pozitivní rodičovský vzor, který bych mohla napodobovat, byla jsem po narození svého prvního dítěte nervózní a úzkostlivá. Bála jsem se, že mu budu provádět totéž, co prováděli mně. Přečetla jsem každou dostupnou knihu o rodičovství a navštívila každý křesťanský seminář o výchově, který jsem objevila. Snažila jsem se, jak nejlépe jsem uměla, abych využila všechny dobré a prospěšné informace, ale nestačilo to. Provázel mě nespočet trýznivých obav o synův sociální, duchovní, emocionální a mentální růst a ze všeho nejvíc jsem se bála, že by se mu mohlo stát něco zlého. Únos, utonutí, zmrzačení následkem nehody, nezhojitelné zranění, nemoc, sexuální zneužití, týrání, znásilnění, smrt – to všechno se mi honilo hlavou a měla jsem strach, že by něco z toho mohlo v budoucnu mého syna potkat. Ačkoli jsem se snažila nebýt přecitlivělý rodič, každý článek v novinách, v časopise nebo zpráva v televizi, která informovala o nějakém zločinu, ve mně vzbuzovaly ještě větší starost o syna. Navíc jsme bydleli v Los Angeles, ve městě s vysokou kriminalitou. Bylo toho víc, než jsem mohla unést.

Jednou jsem při modlitbě k Bohu zvolala: „Pane, je toho na mě moc. Nemůžu svého syna hlídat minutu po minutě 24 hodin denně. Jak můžu být vůbec někdy klidná?“

Během několika následujících týdnů mluvil Pán k mému srdci a řekl, abych Christophera svěřila do jeho péče. Už předtím jsme s manželem odevzdali našeho syna Bohu při obřadu v kostele, ale Bůh chtěl víc než to. Chtěl, abychom mu Christophera odevzdávali každý den. Neznamenal to, že bychom se hned měli vzdát veškeré své rodičovské odpovědnosti, ale spíše abychom se přihlásili k plné spolupráci s Bohem. On vezme na svá bedra tíhu toho břemene a vybaví nás moudrostí, silou, ochranou a schopnostmi daleko většími, než máme. Naším úkolem pak bude vést k poslušnosti, učit, žít a „zasvětit už chlapce do jeho cesty“, s vědomím, že „se od ní neodchýlí, ani když zestárne“ (srov. Př 22,6). Měli jsme se spoléhat na Boha, aby nás učinil schopnými vychovávat naše dítě správně, a on už dohlédne na to, aby byl jeho život požehnaný.

Důležitou součástí našeho úkolu bylo zahrnout do modliteb každý detail života našeho dítěte. Naučila jsem se během toho postupně rozpoznat každou obavu, strach, starost nebo možný vývoj událostí, které mi přicházely na mysl, jako vnuknutí Ducha Svatého, abych se za tu konkrétní věc modlila. Když jsem se za Christophera modlila a odevzdala ho do Božích rukou, Bůh mou mysl od té konkrétní starosti osvobodil. Neznamená to, že jsem se za něco pomodlila jednou a pak už ne, ale byla jsem alespoň na čas té tíhy zbavena. Když se to znovu vynořilo, opět jsem se za to pomodlila. Bůh neslíbil, že se mému dítěti nikdy nic špatného nestane, ale modlitba uvolnila Boží moc, aby mohla v jeho životě působit, a já jsem tak díky tomu mohla prožívat větší pokoj.

Také jsem se naučila, že bych neměla skrze modlitbu prosazovat své vlastní představy o svém dítěti. Vede to jediné k frustraci a zklamání. Určitě víte, jaký druh modlitby mám na mysli, protože k tomu všichni máme sklony: „Bože, prosím, ať se Christopher, až vyroste, ožení s dcerou mé nejlepší přítelkyně.“ (Její rodiče by byli skvělí příbuzní.) Nebo: „Prosím, ať Amandu přijmou na tuto školu.“ (Cítila bych se pak lépe.) Může se samozřejmě stát, že ta slova v závorkách nikdy vědomě nepřijmeme, ale jsou tam, v pozadí naší mysli, a nenápadně nás inspirují k tomu, abychom Božímu uchu podsouvali svou vůli. Zjistila jsem, že je lepší modlit se spíše v tomto duchu: „Pane, ukaž mi, jak se modlit za toto dítě. Pomož mi vychovávat ho podle tebe. Kéž se v jeho životě naplní tvá vůle.“

Než se čtyři a půl roku po Christopherovi narodila naše dcera Amanda, Bůh mě naučil, co to znamená jít v modlitbě na hlubinu a opravdově se přimlouvat za život svého dítěte. Během následujících dvanácti let Bůh odpovídal na mé modlitby mnoha úžasnými způsoby a já dnes vidím jejich plody.

Můj manžel a já poznáváme, že Bůh drží svou ruku nad životy našich dětí, a ony to také ochotně přiznávají. Protože když se rodič modlí, do života dítěte proniká Boží moc.

Co je modlitba a jak funguje?

Modlitba je mnohem víc než jen předkládání seznamu našich tužeb Bohu, jako by to byl hodný dědeček na obláčku. Modlitba je poznávání a zakoušení Boží přítomnosti

a zvaní Boha do našich životů a životních okolností. Je to vyhledávání Boží přítomnosti a uvolňování Boží síly, která nám dává prostředky k tomu, abychom překonali jakýkoli problém.

V Bibli se píše: „Amen, pravím vám: Všecko, co svážete na zemi, bude svázáno na nebi, a všecko, co rozvážete na zemi, bude rozvázáno na nebi“ (Mt 18,18). Bůh nám na zemi dává moc. Když tuto moc využíváme, Bůh nám z nebe dává sílu. Jelikož je to Boží síla, ne naše, stáváme se nádobou, skrze niž tato síla proudí. Když se modlíme, přinášíme tuto sílu do všeho, zač se modlíme, a dovolujeme Boží moci, aby se projevila v naší slabosti. Když se modlíme, skláníme se pokorně před Bohem a přiznáváme: „Pane, potřebuji tvou přítomnost a tvou sílu. Bez tebe to nedokážu.“ Když se nemodlíme, je to jako bychom říkali, že nic kromě sebe nepotřebujeme.

Modlitba v Ježíšově jménu je hlavní klíč k Boží síle. Ježíš řekl: „O cokoli budete prosit Otce ve jménu mém, dá vám“ (Jan 16,23). Modlitba v Ježíšově jménu nám dává pravomoc nad nepřítelem a dokazuje, že věříme, že Bůh vykoná to, co jeho slovo slibuje. Bůh zná naše myšlenky a naše potřeby, ale odpovídá na naše modlitby. Dává nám totiž vždy a ve všem možnost volby – včetně toho, zda mu budeme důvěřovat a zda ho poslechneme v tom, že se budeme modlit v Ježíšově jménu.

Modlitba neovlivňuje pouze nás samé, ale přesahuje nás a dotýká se těch, za které se modlíme. Když se modlíme za své děti, prosíme Boha, aby se stal součástí jejich života a aby mocně jednal v jejich prospěch. Neznamená to, že vždy dostaneme okamžitou odpověď. Někdy to může trvat dny, týdny, měsíce, nebo dokonce roky, ale

naše modlitby nikdy nejsou ztracené nebo bezvýznamné. Jestliže se modlíme, něco se děje, ať už to můžeme pozorovat nebo ne. Písmo svaté říká: „Mnoho zmůže a velmi je účinná modlitba spravedlivého!“ (Jak 5,16). Nic z toho, co se má stát v našich životech a v životech našich dětí, se nemůže stát bez Boží přítomnosti a moci. Modlitba je zve a podněcuje obě.

Začněte s osobním seznamem

Já jsem se za své děti začala modlit v podstatě už od okamžiku jejich početí, protože Písmo svaté říká: „Požehnal tvým synům v tobě“ (Žl 147,13). Věřila jsem v sílu modlitby. Neuvědomovala jsem si však tehdy, jak důležitý je pro Boha každý detail našeho života. Nestačí modlit se pouze za naše momentální potřeby, je třeba modlit se za budoucnost a také za to, abychom byli uchráněni od následků minulých událostí. Když byl král David sklíčený nad tím, co se v jeho životě stalo, a byl plný strachu z důsledků pro budoucnost (srov. Žl 143), neřekl pouze: „No dobře, co bude, to bude“, ale volal k Bohu kvůli minulosti, přítomnosti i budoucnosti svého života. Modlil se za všechno. A přesně to musíme dělat i my.

Zjistila jsem, že si musím pro každé dítě udělat dlouhý osobní seznam, abych se modlila efektivně. Nešlo o nějakou slepou posedlost, která by říkala: „Když se nepomodlím za každý detail, Bůh se o to nepostará.“ Prostě jsem byla pokojnější s vědomím, že Bůh slyšel každou mou starost. Jednou ročně jsem tedy během naší rodinné dovolené u moře trávil vzácné ranní chvíle tím, že jsem

s Bohem vytvářela hlavní modlitební seznam. Ještě dřív než vstali ostatní, jsem seděla na pláži a zírala přes oceán, tužku a papír v ruce, a prosila jsem Boha, aby mi ukázal, jak se mám následujících dvanáct měsíců za každé své dítě modlit. Ostatně on byl jediný, kdo opravdu věděl, co každé dítě potřebovalo a jakým problémům mělo v budoucnu čelit. Písmo svaté říká: „Důvěrně se stýká Hospodin s těmi, kdo se ho bojí“ (Žl 25,14). On nám odhaluje to, na co se ho ptáme. Bůh mě na tom místě vždycky dobře vedl a já se domů vracela s modlitebním seznamem pro každé své dítě. S postupem roku jsem jej pak rozšiřovala, kdykoli bylo potřeba.

Mnohé z těch seznamů jsem si schovala, a když se na ně dnes znovu dívám a vidím, jak Bůh odpovídal na mé modlitby, žasnu nad věrností, s jakou Bůh působí v životech našich dětí, když se modlíme.

Boží slovo jako vaše výzbroj

Boj o životy našich dětí se odehrává na kolenou. Nemodlit se je jako sedět a zpovzdálí se dívat, jak na naše děti ve válečném poli dopadají střely ze všech stran. Když se však modlíme, jsme v bitvě po jejich boku a svoláváme Boží moc v jejich prospěch. A pokud ve svých modlitbách pronášíme Boží slovo, držíme silnou zbraň, kterou nemůže žádný nepřítel přemoci. „Boží slovo je (plné) života a síly, ostřejší než každý dvojsečný meč“ (Žid 4,12) a proniká všechno, čeho se dotkne. Bůh říká o svém slově: „Nenavráť se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal“ (Iz 55,11). Jinými

slovy jeho slovo není nikdy neúčinné nebo neplodné. Proto jsem ke každé vzorové modlitbě připojila několik biblických veršů. Když se budete modlit za své dítě, použijte v modlitbě vhodný verš z Písma svatého. Jestliže vás během modlitby zrovna žádný nenapadne, nenechte se tím odradit, ale odcitujte verš nebo dva, kdykoli budete moci, a uvidíte, jak velké věci se budou dít.

Zatímco budete v době vyhrazené pro Boha číst Písmo svaté a Duch Svatý vás povede v modlitbách za vaše děti, budete nacházet stále více vhodných biblických veršů. A není nutné mít pro každou modlitbu jiný verš. Stačí jeden nebo dva, které budete používat při modlitbě za vaše dítě v určitém období. Když například moje dcera procházela jistými obtížemi ve škole, kdykoli jsme se za to modlily, povzbuzovala jsem ji, aby říkala: „Všechno mohu v tom, který mi dává sílu“ (Flp 4,13). Když jsem se za to modlila sama, vkládala jsem také verš: „(Spravedliví) volali, a Hospodin slyšel, vysvobodil je z každé jejich tísně“ (Žl 34,18).

Pokud používáme Boží slovo v modlitbě, zmocňujeme se slibů, které nám Bůh dal, a vnášíme je do života našich dětí. Bůh nás skrze své slovo vede, mluví k nám a připomíná nám, že je věrný. Takto v našich srdcích buduje víru a uschopňuje nás porozumět jeho srdci. To nám pomáhá, abychom se modlili se smělou vírou, s vědomím toho, jaká je jeho pravda a jeho vůle a jaká je naše moc.

Když Ježíš mluvil s ďáblem, napomínal ho. Občas při tom citoval Písmo svaté. Například když ďábel pokoušel Ježíše, odehrál se tento dialog: „Jestliže se přede mnou skloníš, všechno to bude tvoje!“ Ježíš mu na to řekl: „Je psáno: »Pánu, svému Bohu, se budeš klanět a jen jemu sloužit!«“ (Lk 4,7-8).

Ježíš je náš vzor. My se na něj máme dívat a napodobovat ho. Řekl: „Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci“ (Jan 14,12). Také řekl: „Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to“ (Jan 15,7). Můžeme ďáblu vzdorovat daleko účinněji, pokud se budeme modlit tak, jak nám to sám Bůh ukazuje v Písmu svatém, a pokud porozumíme tomu, jaká moc a síla je nám v Ježíši Kristu dána. Jestliže...

se na něj budeme dívat,
s ním budeme kráčet,
na něj budeme čekat,
jej budeme uctívat
a přebývat v jeho slově,
v této bitvě o naše děti zvítězíme.

Kdykoli se za své dítě modlíte, dělejte to s takovou opravdovostí, jako byste se přimlouvali za jeho život, protože to v podstatě děláte. Pamatujte, že zatímco Bůh má pro životy vašich dětí dokonalý plán, satan má pro ně plán také. Satan má v plánu vaše děti zničit a bude se snažit využít k tomu všechny možné prostředky: drogy, sex, alkohol, vzdor, nehody, nemoc. Nebude však schopen použít žádnou z těchto věcí, pokud bude jeho moc oslabována modlitbou. Písmo svaté říká: „Jak může někdo vniknout do domu siláka a uloupit mu jeho věci, jestliže toho siláka napřed nespoutá?“ (Mt 12,29). Jinými slovy, na ďáblu území nemůžeme mít žádný vliv, jestliže jej nejdříve nespoutáme a nezabráníme mu uplatnit zde ja-

koukoli moc. Tím mu také můžeme zabránit v tom, aby vstoupil do života našich dětí.

Satan může samozřejmě napáchat spoustu škod, pokud své děti neučíme kráčet po Božích cestách, znát Boží slovo a respektovat Boží zákony, pokud je nevedeme k poslušnosti, neusměrňujeme je nebo pokud je neučíme, jak činit dobrá rozhodnutí. Písmo svaté nám říká: „Zasvěť už chlapce do jeho cesty, neodchýlí se od ní, ani když zestárne“ (Př 22,6). Když to neděláme, naše děti se mohou postavit na odpor a dělat rozhodnutí, která je zbaví pláště Boží ochrany. Modlitba a patřičná výchova podle Boha a jeho slov zajistí, že se to nestane a že se uskuteční Boží plán – nikoli ten satanův. Bible říká: „Proti ďáblu se vzepřete, a uteče od vás“ (Jak 4,7). Svazování satanových plánů v modlitbě je součástí naší obrany vůči němu. Budeme-li se ďáblu stavět v modlitbě na odpor, zástupně za naše děti, můžeme pro ně získat novou svobodu, v níž budou schopné se správně rozhodovat.

Satan se vždy bude pokoušet proti našim dětem předkládat důkazy, aby si získal přístup do jejich života. Pokud jsme však vyzbrojeni Písmem svatým, bude muset bojovat s Božím slovem. V Novém zákoně se píše: „Od nynějška patří vítězství, moc a královská vláda našemu Bohu a panování jeho Pomazanému, neboť byl svržen žalobník našich bratří, který na ně žaloval před naším Bohem ve dne v noci“ (Zj 12,10). Ježíšova smrt na kříži zničila žalobce; on však bude stále sužovat ty, kteří nevědí, jakou moc nad ním od Boha dostali. Zde začínají naše modlitby. Naše děti budou obžalovávány tak dlouho, dokud neprorazíme pevnost jejich žalobce v modlitbě, ve které nám proti němu bude Boží slovo silným důkazem.

OBSAH

Poděkování	5
Předmluva	7
Úvod	13
 Kapitola první: Stát se modlícím se rodičem	17
Kapitola druhá: Odevzdávat dítě do Božích rukou	37
Kapitola třetí: Ochrana před zlem	43
Kapitola čtvrtá: Cítit se milovaný a přijímaný	49
Kapitola pátá: Postavení základů pro věčnou budoucnost	57
Kapitola šestá: Úcta k rodičům a odmítání vzdoru	63
Kapitola sedmá: Udržování dobrých rodinných vztahů	69
Kapitola osmá:	
Získávání věřících přátel a dobrých životních vzorů	75
Kapitola devátá: Probouzení touhy po Božích věcech	81
Kapitola desátá: Být člověkem, jakým nás Bůh stvořil	87
Kapitola jedenáctá: Následovat pravdu, odmítat lež	93
Kapitola dvanáctá:	
Prožívání radosti ze zdravého života a z uzdravení	99
Kapitola třináctá: Správně pečovat o své tělo	105

Kapitola čtrnáctá: Vštěpování touhy po učení	111
Kapitola patnáctá:	
Rozpoznávání Bohem daných talentů a darů	115
Kapitola šestnáctá: Učit se říkat slova přinášející život	121
Kapitola sedmnáctá: Mít zalíbení ve svatosti a čistotě	127
Kapitola osmnáctá: Modlitba nad dětským pokojem	133
Kapitola devatenáctá: Radost z osvobození od strachu	139
Kapitola dvacátá: Získání zdravé mysli	145
Kapitola dvacátá první: Otevřenost Pánově radosti	151
Kapitola dvacátá druhá: Zničení dědictví rodinných hříchů	155
Kapitola dvacátá třetí:	
Předcházení závislosti na alkoholu, drogách a ostatních věcech	163
Kapitola dvacátá čtvrtá: Odmítání sexuální nemravnosti	167
Kapitola dvacátá pátá: Nalezení ideálního partnera	173
Kapitola dvacátá šestá: Žít ve svobodě odpuštění	179
Kapitola dvacátá sedmá: Kráčet v kajícnosti	185
Kapitola dvacátá osmá: Stržení pevností hříchu	191
Kapitola dvacátá devátá: Hledání moudrosti a rozumnosti	197
Kapitola třicátá: Růst ve víře	201
Kapitola třicátá první: Modlitba za dospělé děti	209
 Dodatek	227